

Verslag van werkgroep 6

Thema: Rol en opdracht van de hulpverlening in de strafrechtsbedeling

Preadvies : M. BOUVERNE-DE BIE, Eerstaanwend assistente aan de R.U.Gent
              J. LAVENS, Onderzoeksrechter te Oudenaarde
Voorz.   : J. BEIRENS, Raadsheer in het Hof van Beroep te Gent
Secr.   : P. HEBBERECHT, Assistent aan de R.U.Gent

Bij de aanvang van de discussie uiten verschillende leden hun misnoegdheid over de geringe aanwezigheid van magistraten in deze werkgroep.

Zij vinden deze afwezigheid een weerspiegeling van de houding van het justitieel apparaat ten aanzien van het maatschappelijk werk, dat in de ogen van vele magistraten weinig geloofwaardig overkomt en weinig krediet heeft.

In zijn Voorontwerp bedeeft de Koninklijke Commissaris LEGROS de hulpverlening alleen een rol toe bij de voorlichtingsrapportage (art. 145 in verband met het medisch-sociaal onderzoek). In de werkgroep leeft de indruk dat hierbij van de hulpverlener alleen het verslag van een maatschappelijk onderzoek gevraagd wordt en niets meer. De vage formulering van het artikel 145 roept eveneens een aantal vragen op. Men vindt het onduidelijk wat van zo'n medisch-sociaal onderzoek verwacht wordt. Het is evenmin duidelijk volgens welke criteria het voorlichtingsrapport moet opgesteld worden. Bovendien vermeldt het artikel 145 niet wie dit voorlichtingsrapport moet opstellen. Vanuit verschillende hoeken wordt vastgesteld dat de bestaande diensten over te weinig middelen beschikken om deze voorlichtingstaak te vervullen. Men acht het wenselijk dat de concrete situatie zou bepalen wie de rapportage verricht.

Verder gaat in de discussie van deze werkgroep heel wat aandacht naar het fundamentele probleem in hoeverre voorlichting en hulpverlening te scheiden zijn en door dezelfde maatschappelijke werkers kunnen opgenomen worden. Sommige leden verdedigen de stelling dat voorlichting mede tot doelstelling moet hebben de strafrechtspleging te beïnvloeden, door alternatieven aan te reiken (b.v. voor de voorlopige hechtenis), door de verdachte in contact te brengen met de hulpverlening, of door zelf een hulpverleningsproces op te zetten.

In de werkgroep leeft de overtuiging dat LEGROS in zijn Voorontwerp een veel te beperkte rol en opdracht toebedeeft aan de hulpverlening. Bovendien spreekt de werkgroep de ongerustheid uit over het feit dat de huidige redactiecommissie de voorlichtingstaak van de hulpverlening zelfs niet meer opneemt in haar ontwerp van strafrechtshervorming.

Toch wordt de discussie op optimistische toon besloten met de suggestie dat de hulpverlening vanuit haar marginale positie moet meewerken aan de pluriformiteit van reactiewijzen ten aanzien van strafbaar gesteld gedrag niet alleen in maar vooral ten overstaan van de strafrechtsbedeling.

P. Hebberecht